

— **П**опи, имаш ли секунда? – Доктор Бърли ме потупва по рамото, докато чакам пред офиса му. Определено имам. Чакам този момент от...

хм, да видим. Последното десетилетие? Дори две. По-скоро може би се доближава до цяла вечност. От първите ми букви в предучилищната занималня до предаването на докторската ми дисертация преди четири седмици, това е моментът, който чакам; моментът, в който ще разбера дали съм достатъчно добра, дали си е струвало, дали съм била приета в най-високите ешелони на академичния живот. Това е голям момент. *Моментът*.

– Готова съм, док.

Той ме кани да вляза и затваря тежката махагонова врата зад нас.

– С най-голямо удоволствие и здравословна доза лична гордост те информирам, че ти, Попи Блум... – той разтърсва пълничките си юмруци нагоре-надолу като малки месести маракаси¹, – си тазгодишният първенец сред докторантите на Факултета по психология към университета „Банбридж“!

О, божичко.

Доктор Бърли ме хваща за раменете с подобните си на коктейлни наденички пръсти и се засмива доволно. Първенец: беше дори повече, отколкото се бях надявала. МНОГО повече, отколкото се бях надявала. Знаех, че съм вложила часове усилена работа, но конкуренцията на това ниво е свирепа. Половината от моя курс са пристрастени към стимуланти, другата половина към успокоителни. Дори в моя много малък кръг стресът, напрежението и огромният обем работа си взеха дължимото. Поне два пъти седмично трябваше да убеждавам

¹ Маракасите са музикални перкусионни инструменти. – Б. пр.

гаджето си Грегъри да не се отказва пред последното препятствие. Понякога ми отнемаше часове да го успокоя, понякога цели дни. А с крайни срокове и надвиснали изпитни дати, беше трудно да прекарвам цели дни притисната към заключена врата. Имаше моменти, в които той заплашваше да подпали дисертацията си или да си опакова нещата и да избяга на някой далечен фар по Шотландското крайбрежие, за да не му се налага никога повече да се сблъсква с научна статия, професор или изпит.

Но ние успяхме.

Накрая всички ние успяхме.

Ето ме тук, относително невредима. И нещо повече от това – горда. Истински проклето горда. Първенец. По дяволите.

– Нямаше да се справя без вас, док. Благодаря ви толкова, толкова много. – Възнаграждавам го със силна мечешка прегръдка и виждам, че сияе, ухилен от ухо до ухо.

Добрият стар доктор Би – той наистина ме подкрепяше. Това постижение му принадлежи не по-малко, отколкото на мен.

– Скъпа Попи, всеки един момент за мен беше удоволствие. Знаеш, че виждам твоята докторска теза като нещо особено красиво; творение за надежда и стремеж; истинска сила за правене на добро по света. – Той прогонва с мигване малка сълза. – Прости ми, трябва да се стегна! Предстои ни голям ден и имам да ти казвам още неща. – Отива до малката масичка за кафе и вдига една кърпа, за да разкрие бутилка портвайн и дъска с нарязани сирена. – Но първо нека вдигнем една последна наздравица.

Засмивам се. Толкова е подобавашо. Цялата ми дисертация е подхранвана със сирена – дълги обсъждания, дебати, въпроси, задавани и разрешавани над парчета чедър и литри портвайн в уютната, малка, изпълнена с книги работна стая на доктор Бърли.

Той налива по два пръста на всеки, а аз мятam едно кремавожълто триъгълниче в устата си.

– Едно момиче трябва да гауди¹ каквото е необходимо – кикоти се професорът.

¹ Игра на думи – на английски думите „трябва“ и „гауда“ звучат подобно. – Б. пр.

– О, докторе, аз камембер¹ несполучливи каламбури за сирене – отвръщам през смях, когато гаврътваме чашите си с портвайн, сякаш са йегер бомби².

Той налива по още едно.

– Хайде сега, този път истински тост. In vino veritas.³

Аз скланям глава с престорена тържественост.

– Както е казал великият баща на психологията Карл Юнг, нека ни обичат заради това, което сме, а не само заради онова, което правим. А какво ще избереш да правиш ти оттук нататък, Попи, ами това е въпросът за един милион долара. Каквото и да е, надявам се, че ще ти донесе не само онова, което желаш, но и всичко, от което имаш нужда.

– В такъв случай онова, от което имам нужда, е *назначение* – казвам му.

Доктор Бърли кръстосва пръсти.

– *Очевидно* на този свят няма гаранции, а и окончателното решение е на доктор Уинтърс като декан, но нека просто да кажем... – Той ми се усмихва шеговито и снижава гласа си до шепот: – ...че тъна в спокойна увереност.

Спокойна увереност? Това ще ми свърши работа.

Вдигаме чаши за последен път като преподавател и студент и изпиваме портвайна си.

По традиция на „първия измежду първите“ се предлага назначение в университета – квартира в Айви Корт, кабинет на основната територия до Старата библиотека и параклиса, а да не споменаваме най-невероятните възможности за проучване, преподаване и пътуване. Да бъде част от академичната общност на „Банбридж“; приятна топлина плъзва по врата ми. Чарли Бъкет⁴, ти разбираш как се чувствам.

Доктор Бърли си налива трета чаша; аз отказвам. Още едно и ще ме удари в главата, а и без това чувствам опиянение. Бърли вдига пръст пред лицето си.

– Имам да обсъдя един последен въпрос с теб, Попи.

¹ Пак игра на думи – „не помня“ и „камембер“ имат близко звучене. – Б. пр.

² Коктейл от немския горчив ликьор „Йегермайстер“ и „Ред Бул“. – Б. пр.

³ Във виното е истината – популярен израз от латински език. – Б. пр.

⁴ Главният герой от книгата на Роалд Дал „Чарли и шоколадовата фабрика“. Чарли е бедно момче, което много обича шоколад и печели златен билет да разгледа най-великата шоколадова фабрика. – Б. пр.

Облягам се на ръба на солидното дъбово бюро, за да имам опора. По трепкането на устните му мога да позная, че е нещо голямо. Той се навежда към мен.

– Деветдесет и шест процента, Попи. Деветдесет... и шест... процента. Знаеш ли какво значи това?

Поклащам глава.

– Това е нов рекорд! Ти размаза рекорда на доктор Уинтърс. – Лилавият му език се плъзга по мустака над горната му устна. – Твоята оценка е най-високата, която някога сме давали на жена под трийсет години. – Месестите маракаси пак се разтърсват покрай него. – Най-високата ИЗОБЩО.

Наливам си онази трета чаша портвайн. Още дори не е обед, но това се очертава като най-страхотния ден в живота ми.

– В такъв случай назначението? Наистина ли мислите, че е възможно? – питам аз.

– Знам какво означава то за теб, мое малко чудо; не се шегувам, когато казвам, че съм уверен. Как могат да ти откажат с този резултат? Трябва да са луди да го направят, а дори и за сбирщина психолози това вече ще е прекалено. – Усмивнат, доктор Бърли кимва към тежката дървена врата. – Ако бях комарджия, Попи, бих заложил, че ти ще наричаш кабинета от другата страна на коридора свой дом и ще тръгнеш към светло бъдеще като част от семейството на „Банбридж“.

Дом, семейство, „Банбридж“, светло, бъдеще. Покривам лицето си с ръце; това е като хайку, съставено от всичко, което някога съм искала.

– Очаквам с голямо нетърпение да работим заедно като колеги и приятели. Дано ти предстоят много, много щастливи години, обградена от сладката миризма на кожа, махагон, прясно кафе, миризливо датско синьо сирене и от време на време ухаение на студент.

Това в действителност се случва. Ще живея в Айви Корт. Ще споделя тезата си със света. *Доктор Попи Блум* ще бъде гравирано на малка месингова плочка на вратата до тази на доктор Бърли. Майка ми ще се пръсне от гордост. Франк ще плаче. Най-добрата ми приятелка Хариет ще купонясва, а Грегъри ще бъде безкрайно впечатлен. Бившият ми баща може да кимне, да извие нагоре едното ъгълче на устата си и да заяви, че го е знаел от самото начало; че принадлежа на безопасния,

уютен анклав на академичните среди, далече от неприятностите. Нагласям кадифената си абсолвентска шапка да застане правилно върху главата ми и издухвам червения пискюл от носа си. Чувам камбаните на параклиса да отброяват часа. Това действително се случва. И то сега.

* * *

Тежката стара врата се отваря със скърцане и аз вдигам поглед, за да видя Хариет, облечена в черната си абсолвентска тога, с пръст върху часовника си.

– Готова ли си? Време е да слизаме. Наистина е време! Лошо ми е!

С Хариет заедно сме мечтали за това. Да се качим по мраморните стъпала към церемониалната стара зала, точно както преминахме през древните ѝ врати преди почти десет години. Двете с нея сме здраво свързани от десетилетие на цели нощи, прекарани в библиотеката, апокалиптични махмурлуци, разтечен на ивици изкуствен тен и разбира се, момчета, след което мъже, с много момчета-мъже по средата: добре сложени, мили, умни. Търсенето на хибрид, който притежава всички тези качества; безкрайни, доста емоционални разговори дали подобен хибрид изобщо съществува.

Стигаме до стъпалата на залата.

– Хайде, колкото по-бързо приключим с това, толкова по-бързо ще започнем с празненствата. – Тя ме хваща за ръката. – Вече видях родителите ти... е, майка ти и Франк; по местата си са. Истинският ти баща ще идва ли?

– Бивш баща. Ще идва, но не и преди края на церемонията. Вече имаше някакъв неотложен ангажимент в звукозаписното студио... както винаги.

Хариет повдига рамене.

– Е, за да бъдем честни, така или иначе, няма да го забележиш. И без това е адски претъпкано! Стотици хора, стотици и стотици, и стотици...

Усещам леко потръпване в корема си. Стотици и стотици е със стотици и стотици повече от необходимото. Хариет стисва ръката ми и си напомням, че мислено съм репетирала този сценарий толкова често, че досега вече трябва да съм способна

да го направя на автопилот: върви, поклони се, кажи „Благодаря!“, обърни се, върни се обратно на мястото си. Ако ме хване страх, ще открия лицето на Франк в тълпата и физиономииите на всички други ще избледнеят.

Стисвам ръката ѝ в отговор, за да покажа, че съм готова.

– Добре, да го направим – казвам и заедно пристъпваме през отворените врати.

* * *

– Попи! Тук! Аз съм, мама!

Мама и доведеният ми баща Франк седят сред огромна тълпа от над осемстотин души. Обръщам се по посока на пискливия ѝ глас и я виждам как ме посочва на една жена пастор, която изглежда леко объркана и засрамена, но също така ми е странно позната. Тъмни очи и дълъг, деликатен римски нос. Като на Грегъри. Това сигурно е майка му. Преподобната Стъбс разговаря с майка ми. Затварям очи.

– Попи! Ето тук!

Късо подстриганата платиненоруса коса на мама подскача нагоре-надолу.

Доообре. Само за протокола: тази рокля определено не е „бледорозова, изискана и нещо, което би облякла майката на Кейт Мидълтън“. Мама се е докарала с нещо от кръпки с щампа тип зебра, неоново розови ресни и асиметричен ръкав. Дори травестит би го намерил за прекалено крещящо. Дори в Сан Франциско. По време на гей парад. На платформата на шумните, гордите и чудатите.

Мога да предположа какво ще си помисли Грегъри: че го е взела от коша с намалени дрехи в огромния цигански сватбен магазин. Той не се е срещал с родителите ми досега. Това също трябва да се случи днес. В корема ми минава тръпка на паника не само защото той ще се запознае със семейството ми, но и защото аз ще трябва да се запозная с неговото. И родителите ни ще трябва да се запознаят *официално*. Което определено може да завърши катастрофално.

Леко присвивам очи към далечината, убедена, че роклята на майка ми ще предизвика мигрена или епилептичен пристъп на някого от реда с хора, нуждаещи се от специализирана помощ.

Намирам горкия Франк до нея и забелязвам, че и той не изглежда съвсем наред. По лицето му са залепени много парченца от бяла салфетка, сякаш по бузите му е накацало семейство от бебета молци. Опитвам се да помахам незабележимо, което кара мама да скача още по-високо от мястото си и да размахва ръце нагоре като регулировчик на летището. Отвърщам ѝ с дискретно вдигане на палец и тя ми отговаря с два, с вид на човек, който буквално ще се пръсне от гордост, а още дори не знае за частта с първенеца. Или за деветдесет и шестте процента. Нито за жилището в Айви Корт с оригиналните камини. След като чуе това, тя ще избухне, пълно биологично изгаряне, и тази древна зала ще изглежда като кървава сцена от кланица за зебри, с парчета от черен и бял сатен с неонов розови ресни, пръснати по покритите с дървена ламперия стени.

Навеждам се към ухото на Хариет и прошепвам: „Успех!“.

Биологично изгаряне и така нататък, но днес ще бъде най-страхотният ден в живота ни.

Издокараният ректор се отправя към центъра на сцената пред нас и удря гонга. Призовава за ред и публиката постепенно утихва. Той прокара ръце по ръкавите на робата си в златисто и червено, пристъпва на подиума, наглася стойката на микрофона и започва церемонията за завършването по подобаващ начин, като се обръща към двамата професори на сцената.

Доктор Бърли седи вляво от известния декан, доктор Маргарет Уинтърс, и двамата са настанени в подобни на тронове кресла, облицовани с кафява кожа. Кимат на ректора и дават благословията си за започване на церемонията.

Той си прочиства гърлото.

– Днес сме тук, за да почетем невероятните постижения на най-добрите и най-умните си студенти, не само от Великобритания, но и от целия свят. Присъждането на докторска степен от университет „Банбридж“ е откъд досега на мнозинството от хората. Необходими са невероятни интелект, талант и дисциплина, за да се постигнат подобни замайващи академични висини, и днес сме поласкани да бъдем в компанията на този елит. Моля, аплодирайте с мен всички наши студенти, завършили психология, които присъстват.

Следват насърчителни овации. Мога да чуя виковете на мама от дъното на залата.

– Днес обаче церемонията ще бъде малко по-различна от тези през последните години. Днес сме тук не само за да поздравим този випуск като колектив, но и за да отпразнуваме и признаем постиженията на определени индивиди от него.

Слагам ръка на корема си, за да успокоя пърхащите пеперуди.

– Трима изключителни студенти. Три забележителни постижения. Три епохални събития.

От тъпата се чуват сподавени хихикания.

Погледът на ректора се спира върху мен и Хариет на предния ред.

– Епохално събитие номер едно: трима от вас са постигнали над деветдесет процента на последната си дисертация. Това не се е случвало никога преди. Попи Блум, Хариет Лоу и Грегъри Стъбс, приемоте нашите най-искрени поздравления!

Дланите на Хариет се вдигат към лицето ѝ от изумление, а аз я обгръщам с ръце и я дарявам с мощна прегръдка. Давай, Хариет!

Грегъри е зад нас. Обръщам се, за да срещна погледа му, но той продължава да гледа право напред, с очи, приковани на сцената. Изглежда фантастично. Черната му коса е ниско подстригана, за да подчертае високите му скули; очите му са дълбоки, почти черни. Днес особено много прилича на принц в тогата си. Ех, Грегъри: добре сложен, умен и най-вече мил. Най-добрият хибрид, на когото съм попадала. Днешният ден е истинско епохално събитие и за нас: от сега нататък няма да бъдем студенти, които живеят във финансово преддверие на ада; ще бъдем свободни да правим каквото искаме, да догоним другите нормални двойки, които в момента са на етапа на годажните партита, спестовните сметки и вълненията за детските креватчета.

Вдишвам го. И ние можем да бъдем такива. Ще купя чаршафи от египетски памук и кристални чаши. Ще се науча да готвя, да пека сладкиши и да отглеждам билки, а той ще ми носи чаши с чай, докато седя, съсредоточена над прашни томове в малката си лична библиотека. Айви Корт ще бъде нашето скривалище, което ще ни предпазва от външния свят с цялата му лудост. Само двамата, сгушени един до друг, щастливи и в безопасност в отрупания ни с книги живот. Нямам търпение; просто наистина нямам търпение, мамка му.

Ректорът потупва микрофона, за да възстанови реда.

– Епохално събитие номер две: средната възраст на завършващите докторантура е трийсет и седем. За първи път в историята ни и тримата от студентите с най-високи постижения са под трийсет години. Така че още веднъж огромни поздравления за Попи, Хариет и Грегъри!

Нова вълна от аплодисменти; нов писклив, но страстен вик от майка ми. Обръщам се на мястото си, за да се опитам пак да срещна погледа на Грегъри, но той все още неотклонно гледа напред. Какво му става? Защо се държи така? Добре ми е известно, че е цар на лошите настроения и е повече от способен на маратон по цупене, обаче сериозно ли? Днес от всички дни? Снощи му звънях няколко пъти, но той не вдигна; след това тази сутрин ми писа, че е изморен от пътя и ще се видим след церемонията. Сигурно просто е точно толкова нервен, колкото сме и ние с Хариет. Нищо, ще се разведри, когато му разкажа плановите ми за нас в Айви Корт.

– И накрая, епохално събитие номер три: имаме изключителен нов прецедент, поставен от доктор Попи Блум.

Той ми махва, за да стана от мястото си и да се присъединя към него на сцената. Не очаквах това. Поемам си дълбоко дъх и Хариет ми намига, докато заглаждам реверите на тогата си и тръгвам към подиума. *Просто слагай единия крак пред другия, след това се поклони, кажи „Благодаря!“ и си седни.*

– Доктор Блум е постигнала невероятните деветдесет и шест процента на последната си докторска теза, като по този начин е надминала рекорда, допреди това държан от нашия собствен почитаем декан и световноизвестен автор в полето на социалната психология доктор Маргарет Уинтърс.

Подобна на скелет и със сребриста коса, доктор Уинтърс кимва рязко зад очила за четене с тъмни стъкла. Ректорът протегна ръка, за да стисне моята.

– Добре свършена работа, Попи!

Залата избухва в аплодисменти, а доктор Бърли се вкопчва в ръкохватките на коженото си кресло и крещи:

– Знаех си, че ще успееш, Попи!

Това е сериозно. Да надмина *доктор Уинтърс*? Все още не мога да повярвам. Доктор Уинтърс е богиня.

Не мога да видя лицата на мама и Франк в тълпата, но виж-

дам протегнатите им ръце, хванали телефони, да записват цялото събитие. Забелязвам Хариет на предния ред да ръкопляска обезумяло, но Грегъри все още гледа право напред, изражението му е непроменено.

Вкусът на портвайн в устата ми е лепкав и сладникав. Не мога да кажа, че ми се удава да бъда център на вниманието. Да стоя и да говоря пред големи групи хора, изпълва вътрешностите ми с ужас. Когато бях по-малка, умолявах майка ми да НЕ ми организира празненство за рождения ден; всички онези хора, тъпнящи се наоколо, очакващи, с невъзможни за предвиждане реакции. „Болезнено срамежлива“ пишеше във всеки един от бележниците ми в основното училище. „Болезнено точна“, бих казала аз.

Доктор Уинтърс се приближава към подиума. Всички се връщат на местата си и утихват, за да чуят речта ѝ.

– Изключителен. Такъв беше изборът на думи на ректора ни. И е съвсем подходящ, тъй като аз възнамерявам да направя изключение от традицията, която сме уважавали в този факултет от много дълго време. – Тя вдига очилата върху главата си. – В миналото бе традиция да наградим докторанта с най-високи постижения с място в академичния си екип като почитан колега. Той получаваше назначение като професор; можеше да живее на територията на университета, да се занимава с проучвания и да изнася лекции. Това е много желан и уважаван път към академичния живот.

Тя се извъръща от тълпата, за да ме погледне в очите. Не се усмихва.

– Тази година обаче имаме възможност да отхвърлим старите традиции и да създадем нови. Тези нови традиции отразяват представата ми за бъдещето на тази велика институция. Затова няма да отправя покана на първенеца за присъединяване към общността на „Банбридж“. Вместо това реших да предприема холистичен подход, като избирам не само по академични способности, но също така и вземайки предвид личността, социалната прозорливост и емоционалната интелигентност.

Моля? Може ли да повторите на нормален английски?

– В началото това може да ви прозвучи шокиращо, Попи, но съм сигурна, че с течение на времето ще разберете обосновката ми.

Първо си мисля, че не съм я чула добре, но шепотите и побутванията в тълпата ми показват, че случаят не е такъв. Няма да отпрати покана? Няма да избира по академични способности? Ще разбере?

– Това е лична и професионална преценка. Доктор Блум, вашата теза бе обект на разгорещени обсъждания сред колегите по цял свят. Някои смятат, че е пример за академичен гений, „брилянтен труд; изпълнен с надежда, амбиция и безкрайни възможности“, за да цитирам колегата си доктор Бърли. Но не всички сме съгласни. – Доктор Уинтърс замлъква за малко, след което се навежда към микрофона, сякаш неспособна да се спре: – Изборът ми е основан на безброй фактори, не само академични. Да бъдеш колега в „Банбридж“, или всъщност наистина изключителен психолог на всяко ниво, изисква самосъзнание, съдържаност. Изисква зрелост. Изисква дълбоко разбиране на човечеството, което съществува отвъд страницата, отвъд теорията, отвъд стените на университета. Това дълбоко разбиране може да дойде само когато човек е отворен към истинския живот, истинските хора, то е разбиране на истинския свят. Опит от живота, отвъд лавицата с книги.

В главата ми се носи жужене, лицето ми изтръпва. Поглеждам към доктор Бърли. Прикрил е очите си с ръце, сякаш се предпазва от някакъв ужасен пътен инцидент. Откривам лицето на Франк в тълпата и се опитвам да се съсредоточа върху него. Франк знае най-добре. Винаги е така. Искам да крещя, да викам, да удрям, да побягна, да измъкна този микрофон от ръката ѝ и... И какво? Да ѝ кажа, че греша? Тя е деканът на факултета. Има право да говори каквото си иска, дори и това да означава преднамерено разрушаване на труда на живота ми, на бъдещата ми кариера и на репутацията ми. Захапвам вътрешността на бузата си.

Франк улавя погледа ми от тълпата и ми отправя нежна усмивка, сякаш да каже: „Не се притеснявай, не се тревожи. Не реагирай, просто я заглуши“.

Но доктор Уинтърс продължава:

– Въпреки това, когато се затвори врата, отваря се прозорец. Или в този случай, два прозореца. Заради неотдавнашното ми повишение в декан и цялостното разрастване на факултета, за първи път имаме възможност да предложим две назначения.

Сред насядалите хора започват побутвания, размърдания, шепот и рязко поемане на дъх. Особено по предните редове. Това може да бъде всеки; това назначение вече е достъпно за всички.

Доктор Уинтърс си прочиства гърлото.

– Така че, без да губим повече време, доктор Грегъри Стъбс и доктор Хариет Лоу, за мен е удоволствие и чест да ви покана да се присъедините към нас като колеги в университета „Банбридж“.

Тълпата избухва в аплодисменти. Всички скачат на крака. Сега по страните на Грегъри има наситен цвят и той се усмихва широко, докато взема стъпалата по две наведнъж. Ръцете на Хариет се озовават пред гърдите ѝ и тя се завърта наоколо, подскачайки от вълнение, докато преминава през редицата от състуденти, за да стигне до сцената.

Аз не знам какво да правя.

Затова ръкопляскам. Изписвам усмивка на лицето си заради Хариет и се измъквам от едната страна на сцената. Не че не се радвам за нея. Или за Грегъри. Просто съм... тъжна, ядосана и объркана. За доктор Бърли, мама и Франк, и за всички, които съм разочаровала. Включително самата себе си.

Минавам през металната врата на пожарния изход. Никой не ме спира. Никой дори не забелязва. Тя се затваря след мен с трясък, аз заставам на паркинга и си поемам дълбоки глътки свеж въздух. Хвърлям шапката си на чакъла и си събличам тогата; имам чувството, че всичко ми тежи, тясно ми е и ме запарва. Подскачам, когато усещам ръка на десния си лакът. Франк е.

– Не се безпокой, скъпа, няма нужда да се плашиш. Сега всичко е зад гърба ти.

Притискам длани към очите си и се плъзгам надолу по стената, докато не седя на чакъла.

– Това наистина ли се случи току-що?

Франк кляка до мен и нежно прибира кичур коса зад ухото ми.

– Ужасно сме горди с теб, Попи, скъпа, разбираш ли? Справи се по-добре, отколкото някога сме си представяли. Невероятно постижение. Трябва да се гордееш със себе си и с всичко останало.

– И все пак не е толкова невероятно, нали? Не получих работата.

– Хайде да се прибираме вкъщи, а? – отвръща Франк, коленете му изпукват, когато се надига от земята до мен.

– Вкъщи? Не мога да се прибера вкъщи! Днес е церемонията по завършването ми! – казвам му. – Не мога просто да си тръгна; години съм чакала този момент.

– Ти решаваш, скъпа, можеш да останеш, ако искаш, разбира се. Остани тук с всичките си приятели, прекарай една хубава вечер.

Всичките ми приятели. Е, това ще бъде неловко, като се има предвид, че прекарвам по-голямата част от времето си или с Хариет, или с Грегъри. Вечер с двамата души, които обичам най-много, докато развълнувано обсъждат плановете си да вършат работата, за която толкова копнеех, на място, което не исках никога да напускам. Планове, които не ме включват.

Те ще останат, но аз ще си тръгна.

Чувам вълна от аплодисменти от другата страна на металната врата. Форд ескортът на мама спира до нас. Тя не гаси двигателя – или защото я е страх, че няма да запали отново, или защото иска много бързо да се измъкне.

Отвътре долита силен смях; мога да чуя как Грегъри изнася речта за приемането си. Задъхана, искрена, очарователна и без никаква предварителна подготовка. Импровизирана реч пред стотици хора изобщо не може да го смути. Грегъри няма нужда да репетира пред огледалото; той е способен да разгадае тъпата непознати, да направи връзка с тях, да се справи със задачата, без езикът му да се подуе.

Не искам да си тръгвам, но как мога да остана? Всичко свърши. Просто ей така. Вече нямам работа тук.

И изведнъж наистина искам да се махна от там. Не мога да издържа вечер на съжалителни погледи и заредени с алкохол съболезнования. Нямам енергията да се преструвам, че рухването на плана за целия ми живот не е нищо особено и че имам резервен.

Дом, семейство, „Банбридж“, светло бъдеще – няма го. Няма да се случи. Спри на място, Чарли Бъкет, билетът ти не е валиден; не можеш да продължиш от тук нататък, за теб днес няма да има обиколка на фабриката; нито утре, нито когато и да било. А да стоиш пред портите и да се споглеждаш с остана-

лите, няма да ти бъде от полза. Всъщност това може да влоши нещата много повече.

Кимвам в знак на съгласие. Франк ми помага да се изправя и се качваме на задната седалка.

Караме по пътя, обграден с дървета, покрай общежитията от червени тухли и очилатите колоездачи. Покрай Айви Корт, библиотеката и параклиса. Покрай оформените градини и изкусно подрязаните плетове. Когато стигаме до кръстопътя, забелязвам колата на бившия ми баща да ни подминава с висока скорост. Толкова по-добре всъщност. Точно сега не мога да понеса и неговото разочарование заедно с това на всички останали.

* * *

След като напълно загубвам „Банбридж“ от поглед през задния прозорец, се обръщам на седалката и се вирам в дългия сив път напред. Мама включва радиото и започва нервно да барабани с пръсти по волана. Не я бива с мълчанието. Особено със сурово, потресено мълчание като сегашното. Не знае какво да каже. Или как да го каже. Аз трябваше да отворям шампанското с Хариет в студентския бар. Трябваше да целувам страхотния ми Грегъри по идеалните устни с форма на лък и да отбивам пиянските му опити да ме пренесе до леглото. Трябваше да избирам завеси за квартирата си и да поръчвам нови етажерки за кабинета си.

Хващам Франк под ръка и усещам как тялото му се стяга и после се отпуска, за да прозвучи една чудовищна, тръбяща пръдня. Мога да я почувствам как бълбука под седалката ми. Поне не го направи наред церемонията. Или пред родителите на Грегъри. О, божичко, щеше да е толкова ужасно. Пряко волята си, леко се засмивам. Това е единственото нещо, което мога да си представя в момента, способно да влоши ситуацията още повече. Защото едно е сигурно и то е, че днешният ден няма нищо общо с всичко, което някога съм си представляла.

Не трябваше да се намирам на задната седалка на кола, обвита в гъстата смрад от синдрома на раздразненото черво на Франк. Не трябваше да се чувствам така зле, така засрамена

и изтощена. Удържам изражението на лицето си. Нещо ще се пропука.

Франк се размърдва и изпуска още една изключително звучна пръдня. Мама ни стрелва с притеснен поглед в огледалото за обратно виждане.

– Съжалявам, любима, стискам от векове. Вината не е моя; просто така работи тялото ми. Когато тези неща трябва да излязат, те просто трябва да излязат.

Когато мама изпуктява, усилва радиото и сваля прозорците, аз просто се предавам. Спирам да се боря и започвам да се смея, спонтанно и неудържимо. Но след това осъзнавам, че изобщо не се смея. А плача – със страшни, внушителни, задъхани ридания. Мама се опитва да разтрие коляното ми от предната седалка; Франк ме прегръща и ме притиска към себе си.

– Всичко вече е наред, Попи, наплачи се. Всичко ще добие повече смисъл, когато те приберем у дома. Напред и нагоре.

Назад и надолу по-скоро.

Свличам се назад в седалката си и затварям очи. Примирена, победена, напълно дяволски изтощена. И на път за дома. Защото в края на краищата нямам къде другаде да отида.